Memory Unit
Rafał Skwarek

Vyrůstáme-li v určitém prostředí a v konkrétním historickém okamžiku, jsme nevyhnutelně spojeni s předměty, které jsou pro dané místo a dobu typické. Hrajeme si s nimi, spotřebováváme je, ničíme – a přitom si nevědomky ukládáme jejich obraz do paměti. První roky života jsem strávil v bytě prarodičů. Vzpomínky z tohoto období splétají dům, jeho obyvatele, události i věci v jeden nerozlišitelný celek. A protože moje babička odjakživa všechno schraňovala, bylo těch věcí ze všeho nejvíc. Zatímco se po smrti dědečka z bytu odstěhovala, předměty, hromaděné po desetiletí, zůstaly. Zbytečné, samy o sobě bezvýznamné věci v nahromadění začaly vytvářet pole paměti.

Napětí mezi jednotlivými objekty – nebo spíše jejich obrazy – skládá mozaiku určité životní etapy. Dětství nevnímám jako časový úsek. Má v paměti své zvláštní místo – pole, kde vedle sebe existují různé časy současně. Stejně jako se podle Johna Bergera „vzhledy stávají jazykem prožitého života“, i dětství – intenzivní, rozmazané, těžko pojmenovatelné – má své vlastní vzhledy věcí. V dětství se všechno slévá: Jan Pavel II. může žehnat kostkám lega, zmrazení Hana Sola splývá se smrtí strýce.

Všechny tyto světy se setkávají v barvě – intenzivní, křiklavé, kýčovité, dávno nemoderní v době radikálního minimalismu, který dominuje současným interiérům i životnímu stylu. Mezi vitalitou a prostotou barev a geometrickou strohostí struktur a tvarů se odehrává život věcí – nalezených, zviditelněných, slepených dohromady, vyčleněných, a nakonec setřených na prach.